

Jaroslav Zapletal

Rull – Návrat

1. část Rull - setkání

1

Pomalu jsem postupoval pralesem. Kráčet jsem po sotva znatelné cestě vedoucí stále na západ. Někde tam leželo moře. Od mého malého dobrodružství na hradě uběhlo už něco dní, nevěděl jsem kolik. Dávno jsem ztratil pojem o čase.

Na svém, řekněme ústupu z hradu, jsem se tehdy zastavil v nedaleké vesničce. Upozornil jsem vesničany na jejich nového hradního pána. Měli opravdu velkou radost. Nicméně mi poskytli něco jídla a skromné oblečení. Poděkoval jsem a vyrazil.

Nějakou dobu jsem se potuloval na jižních náhorních plošinách. Připojil jsem se k jednomu "velkému mágovi", ve skutečnosti docela obyčejnému podvodníkovi s neobyčejně obratnými prsty. Své umění předváděl na trzích a po hospodách na dobrovolnících, tedy na mně. Brzy jsem jej měl dost a tiše jsem se vytratil. Rozhodl jsem se vydat k moři. Někde tam na pobřeží jsem se narodil. Lepší nějaký cíl než žádný.

Až na občasná střetnutí se šelmami a také jedním chromým vlkodlakem, kterého jsem dlouhým během úplně vyčerpал, cesta probíhala překvapivě klidně až nudně. Jediné, co mi ji zpříjemňovalo, byla Kniha. Ve chvílích odpočinku jsem si ji pozorně prohlížel. Okouzlovala mne. Byla plná docela všedních, ale i naprosto nepochopitelných obrazů světa, který mohl být tím mým, ale také nemusel. Z hloubání nad nimi mě často rozbolela hlava. Zlobilo mě to. Byl jsem kouzelník, který neuměl pořádně kouzlit, měl jsem Knihu, kterou jsem neuměl číst, a byl jsem hrdý na Meč, se kterým jsem neuměl bojovat.

Opět jeden z mnoha západů slunce. Rozhodl jsem se přenocovat na kraji malé mýtiny. Ale nejdřív přišlo na řadu obvyklé malé cvičení. Usedl jsem do předepsané polohy a strávil nějakou dobu koncentračními cviky. Stejně jako za dlouhých nocí v Sídle mocných jsem se snažil zvětšovat své mentální schopnosti.

A potom jsem se začal zaobírat Mečem. Měl jsem pouze jednu možnost, jak se učit bojovat, a té jsem také využil.

Našel jsem v Knize obraz bojovníků s meči. Boj se odehrával v rozvalinách podivného starého města. Starý muž s dlouhým bílým vousem, který měl přehozený přes rameno na záda, šermoval na život a na smrt se dvěma ozbrojenými netvory. Byli to na dva sáhy vysocí ještěři, vzpřímeně stojící na dvou mohutných nohách, vzadu se opírající o krátký, tlustý ocas. V silných předních končetinách zakončených třemi prsty s několika palců dlouhými drápy svírali těžké černé meče. Na dlouhém krku seděly ještěři hlavy s očima, které svítily zlou inteligencí. Na jejich zeleném koženém krunýři krvácely hluboké rány. Ale ani muž na tom nebyl lépe. Z jeho zlatem zářícího pancíře mnoho nezbývalo. Levá paže bezvládně visela podél těla, předloktí bylo rozetnuto tak, že dlouhé kosti byly zřetelně odděleny. Zápěstí chybělo.

Presto to vypadalo, že si zranění nevšiml. V pravé ruce svíral modře zářící meč, ne nepodobný tomu mému. Boj byl více než vyrovnaný. Bojovník se i přes své děsivé zranění pohyboval jako blesk. Odolával ještěři rychlosti a síle, kterou měl proti sobě. Vytvářel kolem sebe téměř neproniknutelnou stěnu modré oceli, jeho útoky byly těžko postřehnutelné záblesky modři. V nouzi si vypomáhal nohama, kterými zasazoval protivníkům strašné údery.

Uchopil jsem svůj Meč a snažil se opakovat to, co se mi podařilo postřehnout v obraze. Těžká ocel mi ležela mrtvě v ruce, nepomáhala mi. Obloukové údery, seky, výpady. Roztínaný vzduch svištěl, ale náhlé změny směru mi nesnesitelně trhaly zápěstím. Brzy se dostavila obvyklá křeč. Moje svaly si ještě nepřivykly na takovou námahu. Položil jsem zbraň na mech a uložil se vedle ní. Jak mi bylo kdysi řečeno, i pro ta nejmenší kouzla je potřeba mít jisté předpoklady, které nelze získat žádným výcvikem, žádnou výukou. Já je prý měl. Nicméně pokud jde o boj se zbraní, měl jsem jisté pochybnosti.

Uložil jsem se ke spánku. Jen jsem ještě musel otočit stránku, výkřiky bojovníků mne rušily a v pralese by mohly někoho nebo něco přilákat.

Šumění malého vodopádu padajícího do jezírka bylo uklidňující. Přitiskl jsem Meč k sobě a usnul s tváří ovívanou chladným vzduchem proudícím z obrázku. Spal jsem klidně až do svítání, kdy mne probudil zvláštní zvuk nad mou hlavou, který nezapadal do probouzejícího se lesa.

Opatrně jsem pootevřel oči. Hleděl jsem do osmi očí obrovského pavouka, vznášejícího se stopu nad mou hlavou. Vyrázil jsem tichý výkřik a odkutálel se stranou. Vyskočil jsem a moje paže s Mečem vyrazila do boje. Sekla tam, kde jsem předpokládal tělo obludy. Ale ostří se setkalo jen s napjatým tlustým vláknem, které viselo ze stromu, a přetnulo ho. Pavouk veliký pouze jako koňská hlava spadl na zem a natloukl si hlavu. Nebylo divu, že jsem ho minul. Výška mého útoku odpovídala malému slonovi a asi bych minul i obludu z hradu. Pozorně jsem si ranního návštěvníka prohlédl a všiml si jeho zadečku. Měl na něm světlou skvrnu tvaru písmene Kera. Oorm! Překvapeně jsem spustil napřažený Meč dolů. "Oorme, kde ses tady zatraceně vzal?!" Nereagoval,

trucoval. Ale já věděl, jak na něj. Přiskočil jsem k němu, bez váhání ho převrátil na záda a začal mu rejdit prsty po bříšku. Jako obvykle se začal vztekat, snažil se nohama odstrčit moje prsty a vyrážel ze sebe skřípavé zvuky.

Znal jsem ho velmi dobře. Byl mi něčím víc než hračkou v Sídle mocných. Vždy mi vrtalo hlavou, kdo má prsty v jeho inteligenci. Ne že by se účastnil našich častých rozprav o smyslu života, ale už jen to, že mne dokázal najít, něco napovídalo. Měl dokonce i jakýsi smysl pro humor, i když poněkud pokřivený. Alespoň způsob, jakým mne probudil, byl úplně typický.

Měl jsem radost. Už jsem nebyl sám, měl jsem společníka. S touto myšlenkou jsem si opět lehl a usnul s Oormem uvelebeným na mém břiše. Ráno jsem pokračoval v cestě. Tentokrát mě provázel malý přítel. Pobíhal kolem mých nohou, protože jsem ho odmítal nést.

Cesta ubíhala veseleji. Zásoby již dávno došly, nyní jsem se živil tím, co jsem ulovil pomocí primitivního luku, který jsem si vyrobil. Občas došlo i na kořínky, ale dalo se to vydržet. Oorm si počínal samostatně, cestou vylupoval ptačí hnízda nebo sítě svých hloupějších příbuzných. Moje kořínky odmítal. Zajímavé bylo, jak se stranil knihy. Měl jsem podezření, že někdy v noci, když jsem spal, strčil hlavu tam, kam neměl.

Ale dnes ráno jsem se na něj opravdu rozzlobil. Probudil mě silný pocit nebezpečí. Oorm se sesunul z mého břicha. K znepokojení měl dobrý důvod. Vlk, který se až dosud neslyšně plížil lesním porostem, zjistil, že je prozrazen, a zaútočil. Nebál jsem se. Boj s vlčí smečkou by mě nepochybně stál život, ale s jedním trochu přerostlým psem jsem si poradit uměl. Vyskočil jsem... A málem zase upadl! Nohy byly od kotníků až po kolena pevně svázané k sobě. Pochopitelně pavučinou. Oorm prostě již dlouho nic neprovedl, a tak si to musel právě dnes vynahradit. Teď jsem viděl své postavení úplně jinak. Vlk se mi vrhl po hrdle. Uskočil jsem stranou. Útok jsem opětovat nemohl, zamáváním paží jsem musel vyrovnat náhlou ztrátu rovnováhy. Na další průběh boje ještě hodně dlouho nezapomenu. Poskakoval jsem snožmo po pružném mechu. Snažil jsem udržovat rovnováhu a zároveň velkou tlamu plnou ošklivě vypadajících tesáků v bezpečné vzdálenosti. Vlka ostří Meče sviští před jeho mordou rozběšeno víc a víc. Já jsem přerývaně dýchal, pot po mně stékal v pramíncích. Mezi zuby jsem drtil strašlivé kletby. Prokládal jsem je počty nohou, které tomu vtipálkovi utrhám a přinutím sežrat.

Konečně přišla pomoc! Oormovi se podařilo dostat za záda šelmy a svými kusadly se jí zakousnul do zadní nohy. Vlk zavyl a prudce se zatočil do kolečka ve snaze chňapnout po útočnickovi. Ten se ale okamžitě pustil a rychle zmizel na nejbližším stromu. Já také neváhal, přiskočil jsem a vrazil Meč dravci do boku. Opřel jsem se celou svou vahou. Ozvalo se zapraskání žeber, ostří rychle vnikalo hloub a hloub. Síla útoku přibodla zvíře ke stromu za ním. Vlk se s řevem začal svíjet, snažil se zuby vytrhnout Meč z boku, ale marně. Pomalu slábl a malátněl. Dostával jsem si pro velký balvan, zvedl jej nad hlavu a roztříštil vlkovi lebku.

Bylo po boji. Unaveně jsem klesl k zemi a začal se zabývat obalem svých nohou. Na lepkavou spleť vláken jsem nechtěl použít Meč Modrému ostří by samozřejmě neodolala, ale připadalo mi to jako příliš špinavá práce pro tak nádhernou zbraň. Natáhl jsem se pro malou hromádku zvadlého kapradí a přesliček. Byla vlhká, ale to mi nevadilo. Zhluboka jsem se nadechl a začal si představovat žhavou lávu proudící v mých cévách a žilách místo krve. Za chvíli jsem byl teplem, které se uvolňovalo z mých rukou, schopen zbytky rostlin usušit. Ale tímhle způsobem bych ani v lepším stavu oheň nezapálil. Na chvíli jsem si odpočinul, opět se soustředil a vyvolal si v mysli docela prostinký symbol kouzla. Pronesl jsem v duchu předepsanou formuli. Žárem svítící slina dopadla. Okamžik napjatého čekání, začaly se objevovat první plamínky. Brzy jsem se pomocí hořících větviček mohl pustit do přepalování pavučin. Nade mnou zašustilo listí a zablýskala se pavoucí očka. Nevšímal jsem si toho a pokračoval v práci. Zanedlouho se mi Oorm pomalu spustil ze stromu na rameno. Poznal, že se na něj už nezlobím, zlost ze mne rychle vyprchala, protože mi v boji opravdu pomohl. Navíc jsem doufal, že po téhle zkušenosti si vtípky podobného druhu aspoň na nějaký čas odpustí.

Celý souboj mne vyčerpal víc, než bych čekal. Nálada se mi zlepšila až k večeru. Prales začal pomalu řidnout, začaly se objevovat příznaky blízkého pobřeží. Přidal jsem do kroku.

Zaslechl jsem pravidelné tiché zvuky, které nemohly být ničím jiným, než šumem vzdáleného příboje. Konečně se přede mnou otevřel pohled na zapadajícím sluncem do ruda zbarvené moře. Neudržívaná stezka, které jsem se doposud držel, končila na kamenitém pobřeží. Doufal jsem, že se po něm dostanu do přístavu střežícího jižní hranici Ligorského království.

Vběhl jsem až po kolena do chladné vody, potřeboval jsem ze sebe smýt všechnu tu špínu, kterou jsem po cestě nasbíral. Ohlédl jsem se. Právě dorazil můj maličký průvodce. Znechuceně mě pozoroval z kraje lesa. Jestli něco opravdu nesnášel, tak to bylo větší množství vody, pokud možno cákající.

Nechal jsem ho být a vychutnával klid a bezpečí malé chráněné zátoky. Nic ale netrvalo věčně. Ze zamyšlení mě vytrhl klapot kopyt. Okamžitě jsem byl ve střehu. Po déle trvající samotě jsem vcelku toužil po lidské společnosti, ale samozřejmě pouze té podle mých představ. Opatrně jsem se připlížil k mohutné hradbě z křovin, za kterou se ozývaly zvuky kopyt. Ty utichly vystřídané klejícím mužským hlasem. Jezdec měl zřejmě problémy. Zamyšleně jsem se zaposlouchal. Kdysi jsem byl podroben naprosto zničující, důkladné výuce mnoha a mnoha jazyků a dialektů, některých již dávno mrtvých a nepoužívaných. Tehdy se mi zdály naprosto zbytečné. Vybavil se mi zastrčený kout obrovské knihovny a malý chlapec skrčený nad knihou sebraných kleteb, lánů a urážek od těch nejmírnějších až po téměř papír propalující exempláře.

Neznámý za chvíli, na kterou jsem se ponořil do vzpomínek, stihl vystřídat několik řečí. Chrlil neobyčejně květnaté kletby jednu za druhou. U jednotlivých jazyků je dokonce řadil abecedně za sebou. Zvědavost mne protlačila křovím. Rychle se stmívalo. Pokud jsem mohl vidět, muž se propadl do nějaké jámy a nemohl se vyprostit ven. Až po obrovitá ramena byl ponořen do husté spleti kořenů a bahna. Jeho kůň nebyl v dohledu. Tiše jsem přistoupil blíž. Prudce otočil hlavu a pohlédl na mne. Nemyslím, že bych se k tomuhle tvorovi mohl přiblížit nepozorován, ať bych se už jakkoli snažil. Jeho špičaté dlouhé uši prostě nebyly k přehlédnutí ani za soumraku. Zkrátka krasavec.

"Mohu vám pomoci?" použil jsem nejzdvořilejší obrat, který jsem znal v jazyce, u kterého zrovna skončil. Ať už vypadal jakkoliv, žádný hlupák to být nemohl a já ho nehodlal podcenit. "Podejte mi ruku, vytáhnou vás." Neznámý se dunivě rozesmál. "Chlapče, já vážím 10 kamenů. Na tolik síly nevypadáš. Na zemi někde najdeš vak, spadl mi při pádu. Mělo by u něj být lano. Vytáhnou se sám."

O tom, že by někdo mohl vážít 10 kamenů, jsem pochyboval, ale nechtěl jsem se hádat. Když se někdo chce vytáhnout sám, prosím. Lano jsem uvázal k nejbližšímu stromu a konec hodil do jámy. Muž se několika pohyby dostal na svobodu a postavil se na nohy. Zaklonil jsem hlavu a podíval se mu do tváře. Teď už jsem věřil v těch jeho 10 kamenů. A kůň se mu - jak koukám - taky nezaběhl.

"Díky," řekl prostě kentaur a pustil se do přípravy tábořiště. "Mé jméno je Haron. Připojíš se ke mně?" přešel do dalšího dialektu. Proboha, to takhle mluví pořád? Vyděsil jsem se. Nebyl jsem si jist, zda jeho tempu střídání řečí budu stačit. Budu stejně stručný jako on. "Rull," kývl jsem na souhlas a přisedl si k obrovské hromadě dřeva, kterou v malé chvíli nakupil a ohradil kameny. Doma jsme něco podobného v této velikosti používali jako pec na železnou rudu. Můj společník usedl a vytáhnul z vaku křesadlo. Předešel jsem ho. S naprosto kamennou a nezúčastněnou tváří jsem plivl na hromadu. Objevil se malý plamínek, který se pomalu šířil. Kentaur rozzlobeně potřásl hlavou a hodil křemen a ocílku zpátky do vaku. "Musíš se toho ještě hodně naučit a pochopit." Lusk prsty. Hranice se proměnila ve svazek běsnících plamenů převyšujících okolní stromy. Náraz horkého vzduchu mě smetl z plochého kamene, na kterém jsem seděl. Opatrně jsem se vrátil na své místo. Oheň se jen pomalu uklidňovala. Vše opět utichlo. Neseděl jsem ale dlouho. Kentaur se náhle divoce vymrštil, v rukou se mu objevily zbraně. Před ním se na zemi pohybovala malá chlupatá kulička - Oorm. Vzduchem se mihl obrovitý kyj. Nezasáhl. Modrý meč se zasvěštěním změnil jeho dráhu. Překvapeně jsem se díval na svou ruku držící meč. Celý sek jsem provedl zcela bezmyšlenkovitě, tak, jak jsem se to marně snažil nacvičit.

Haron zaujal obranný postoj a znechuceně pozoroval, jak mi Oorm rychle proběhl mezi nohama a vylezl na má záda. "Je to můj přítel," považoval jsem za dostatečně vysvětlující odpověď. Poprvé od našeho setkání se mi naskytla možnost pořádně si kentaura ve světle šlehajících plamenů prohlédnout.

Vypadal majestátně, hrozivě. Na masivním koňském těle byl umístěn ten nejsvalnatější lidský trup, jaký jsem kdy viděl.

V pravé jako můj pas silné ruce držel mohutný zelený kyj. Chránil se nevelkým, kovově se lesknoucím štítem s namalovaným okem. Ne! Nebylo namalované. Když jsem lehce ukročil stranou, abych uhnul jiskrám, tak se pohnulo! Sledovalo každý můj pohyb. Přeběhl mi mráz po zádech. Bylo to opravdu zlé oko. Sálala z něj nenávist vůči komukoliv, kdo by se odvážil postavit proti jeho pánu.

Přesto jich zřejmě nebylo málo. Nezakryté části hrudníku byly místo vedle místa pokryty hlubokými jizvami. Bojovník musel projít nesčíslnými bitvami s naprosto rovnocennými soupeři. Jeho tvář byla už poznamenána stářím, pokrývala ji hustá spleť vrásek. Dlouhé vlasy mu jako hříva spadaly na záda.

Oko na štítu zamrkalo a zavřelo se. Haron se opět položil na zem a odložil zbraně. "Nemám rád pavouky, třebaš cvičené. A nevím, co udělám, jestli mi v noci přeběhne přes obličej." Tím to pro něj zřejmě bylo vyřízeno.

Náhle se ale na mne podíval a usmál se: "Hezký, ten sek...Kde jsi se setkal s dračím stylem, Rulle? Většina jeho bojovníků už dávno odešla k tomu Nejvyššímu." Zdálo se, že na něco usilovně vzpomíná. "Myslím, že sám nevíš, co vlastniš za meč. Je jedním z mála těch, které zbyly. Kdysi jsem o něm slyšel ve spojitosti s jistou knihou. Velmi zajímavou knihou." Pohlédl na uzlíček ležící vedle mne. Pod látkou byly nepatrně znát obrysy Knihy. Oorm se tiše přesunul na uzlík a výhružně se otočil směrem ke kentaurovi. Ten se pobaveně vrátil pohledem ke mně. "Vyprávěj. A neboj se. Nestojím o tvůj meč ani o tvou knihu. Takové přátele si muž musí zasloužit. Můžeš je ukradnout, koupit, ale nic tím nezískáš. To nejsou mrtvé předměty, mají duši!"

Chvíli mhouřil oči do plamenů. Velké oko na štítu se otevřelo, pohlédlo na něj, na mne, na plameny a opět se zavřelo. Položil ruku na svůj štít: "Ano, mají duši. Pamatuj, můžeš být hrdý na dokonalost svých zbraní, ale mnohem důležitější je, aby ony byly hrdé na to, že mohou sloužit tobě."

Nastalo ticho. A já k němu náhle pocítil důvěru. Těžko říct proč, možná mi trochu připomínal mé přísné a moudré učitele ze Sídla mocných, kteří se mne kdysi snažili připravit na strastiplnou cestu velkého mága. Škoda, už se jím nestanu. Rychle jsem tuhle myšlenku potlačil a raději začal vyprávět. Doufal jsem, že se potom dozvím něco nového o Knize i o Meči.

Ráno mě probudily Haronovy přípravy na cestu. Večer všechny mé dotazy odmítl s tím, že míří stejným směrem a já mohu cestovat s ním. Pokud ovšem o společnost stojím. Stál jsem. Z těch pár náznaků jsem již stačil pochopit, koho mám před sebou. Kentaura, jednoho z posledních svého druhu. Mnoho lidí již ani nevěřilo v

jejich existenci, pokládalo je za legendu. Viděl jsem v něm bojovníka, který ještě zažil časy velkých království a velkých bitev. Ovládal kouzla, o nichž jsem mohl jen snít.

Orm opět ukazoval, že má dost rozumu na to, aby se od kentaura držel zpátky. Vynutil si, abych ho nesl na rameni. Příliš pohodlné to ale nebylo. Mlčky jsme zahladili stopy našeho táboření a vyrazili na cestu. Vedle mne se ve výšce mých očí vlnil koňský hřbet. Vrhł jsem na něj pohled. Haron se ušklíbl a poprvé toho dne promluvil: "Tak na to zapomeň. Copak jsem nějaký kůň?" Chvilí jsem zaraženě mlčel, ale nakonec jsem mu připomněl včerejší slib. A Haron navázal na večerní vyprávění:

"Ta kniha je jedinečná, není další na tomto světě. Jistě jsi už sám pochopil, jakou má cenu. V těchto barbarských časech to už jen málokdo dokáže ocenit. Dávej na ni pozor. Je v ní skrytá velká moc, moc poznání. A to nebezpečně velká. Vlastně bych ji ani neměl nechávat ve vlastnictví takovému štěněti, jako jsi ty. Ještě hůř štěněti pyšnému se pár ubohými kouzly." Zřejmě narážel na můj pokus zapálit oheň. Byl to opravdu hloupý nápad.

Chvilí pozorně zkoumal cestu před námi. Nikde nebyl vidět žádný pohyb, okraj lesa, který jsme míjeli, se zdál naprosto bez života. "Ale osud tomu zřejmě chce. Nu, mohlo to dopadnout mnohem hůř.", pokračoval. No vida, to vypadalo skoro jako pochvala. "Modrý meč patřil kdysi ochránci Knihy. Ten ale udělal chybu, na kterou jako skutečný bojovník modrého meče, kterému byla svěřena tato kniha, neměl právo. Nechal se porazit. Ztratil knihu, meč i život."

Vyprávění bylo přerušeno. Okolní zeleň náhle ožila. V okamžiku jsme byli obklíčeni smečkou pěkných otrhanců. Ovšem dobře vyzbrojených, jak jinak. Co dělali tady na pobřeží, daleko od živých kupeckých cest? Možná posádka nějaké potopené pirátské lodi. V pobřežních vodách Ligorského království se to jimi jenom hemžilo. Tahle čeládka nikdy s nikým slitování neměla. Ale třeba se jen chtějí zeptat na cestu do přístavu, ušklíbl jsem se.

Haron nevypadal překvapeně. Zbraně měl již hodnou chvíli v rukou, oko číhalo. Byl jsem rád, že na tuhle bandu hrdlořezů nejsem sám. Nebyli to žádní vypasení strážníci, kteří za dlouhá léta nudné služby zapomněli bojovat.

Orm sklouzl na zem a zmizel mezi kamením. Tasil jsem meč. Vůdce pirátů, bělovlasý obr, si jako cíl vybral nebezpečněji vypadajícího kentaura. Vší silou hodil těžké kopí proti Haronově hrudi. Ten jen nepatrně posunul štít. Kopí se po nárazu na kov rozletělo na třísky. Oko lehce zamrkalo a hněvivě upřelo pohled na piráta. Ten překvapeně couvl. Haron vyrazil jako blesk. Nečekal jsem, že by se těžký kentaur mohl takhle rychle na omezeném prostoru pohybovat. Než se skupinka před ním stihla pohnout, obrovský kyj dopadl na hlavu prvního útočníka. Účinek byl děsivý. Pirát měl neobyčejně silné nohy. Při úderu podvědomě napjal svaly. Ted' se na cestě před námi kolébalo směšné torzo lidského těla. Zvednul se mi žaludek. Na něco takového jsem přece jen nebyl zvyklý. Na dvou napnutých mohutných nohách vyrůstalo cosi podobné květu velké masožravé rostliny, z kterého trčely po stranách svalnaté ruce. Květu s okvětními plátky z lidské tkáně a kostí.

Musel jsem se starat sám o sebe. Stoupnul jsem si zády ke kentaurovi. Nejbližšího piráta mě zbavil můj maličký ochránce. Chlap se náhle zřítíl na zem. Tvář měl pokrytou čímsi chlupatým s mnoha nohama. To mi poskytlo potřebný odklad. Na další útok jsem již byl připraven. Ohrožovali mě dva útočníci. Třetí uvízl v křoví, a zatím nemohl zasáhnout do boje. Zuřivě klel a snažil se z větví vytrhnout dlouhý řetěz s ocelovými břity na koncích.

Šavle hvízdl vzduchem. Na poslední chvíli se mi ji podařilo odklonit. Tím jsem si odkryl levý bok. Zabořil jsem špičku boty do šterku a hrst drobných kamínků se mi podařilo vykopnout proti obličejí druhého muže, ozbrojeného dvěma dýkami se zubatou čepelí. To jeho útok zastavilo. Chytil se za tvář a uskočil vzad. Dýky mu zůstaly viset podél paží, připoutány k zápěstím.

Další zablýsknutí šavle. Bojovník plynule změnil směr letu šavle, kterou jsem mu srazil dolů a zaútočil na moje nohy.

V poslední chvíli jsem uskočil, špička zbraně těsně minula mé stehno, pouze mi protrhla oděv, který bez toho nestál za mnoho. Stáhl jsem Meč do střehu před tělo. Zoufale jsem jej vzýval, aby ukázal své schopnosti. Měl jsem v dobré paměti svůj souboj na hradu, kde jsem ho získal. Věděl jsem dobře, že jsem zvítězil jen s jeho pomocí. Měl jsem tehdy pocit, jakoby mi předával své zkušenosti z nescíslných bitev, kterými prošel. Cítil jsem sílu, která mi proučila z jeho rukojeti do dlaně. Ale nyní byl jen kusem mrtvé oceli, nádherným kusem modré oceli, ale ničím víc. Právě ted', když jsem to nejvíc potřeboval!

Měl jsem stále větší potíže s obranou, na útok jsem prostě nemohl ani pornyslit. Nemohl jsem se ani na okamžik zastavit.

Máchl jsem mečem vlevo a odrazil výpad piráta s dýkami. Zásah kamene poněkud omezil jeho vidění a orientaci v prostoru. Třetí muž mávající řetězem se řítíl ke mně. Proti třem zkušeným bojovníkům se dlouho neudržím. Zvuky zápasu za mými zády utichly. Neměl jsem čas se ohlédnout. Vnímál jsem jen nezřetelně pohyby kentaura za sebou. Zada jsem měl tedy stále ještě krytá. Ale co je s Haronem, proč mi nepřispěchá na pomoc? Je zraněný?

Tloušťák se šavlí se rozhodl ukončit boj. Levou rukou po mně hodil malou hvězdici a nato bodl šavlí přímo proti mé hrudi. Hvězdice letěla příliš vysoko. Rychle jsem se sehnul a malý kousek kovu neškodně proletěl nad

mou hlavou. Ale svůj úkol splnil. Ocitl jsem se skrčen v nevýhodné pozici. Ostří mířilo přímo na můj krk. Měl jsem štěstí. Nepatrný pohyb stranou a smrt mne minula. Tlust'och vložil do úderu celou svou sílu a teď se zapotácel vpřed.

Vzpomněl jsem si na dobu strávenou s "velkým mágem", pochytil jsem tehdy od něj několik triků. Rozhodně to nebyl ztracený čas. Bleskurychle jsem chňapl po zápěstí se šavlí, které mne v těsné blízkosti míjelo. Stačilo zatáhnout za paži ve vhodném směru a trhan letěl pod nohy překvapeného druhého útočníka. Ocitli se v jednom zmítajícím se klubku. Neváhal jsem a poslal oba muže za jejich náčelníkem.

Ale boj ještě nebyl u konce. Nestačil jsem se ani nadechnout a zezadu přišel prudký útok. Před očima se mi mihnul řetěz a začal mě škrtit. Podařilo se mi pod něj vsunout prsty. Meč mi vypadl z ruky. Zmítal jsem se, ale nedařilo se mi osvobodit se.

Svět mi černal před očima. Čas pro mne přestal plynout. Jak to jen šlo, odrazil jsem se směrem dozadu. Škrtič se převrátil na záda a já dopadl na něj. Sevření povolilo. Rychle jsem se vyprostil a odkutálel stranou. Už jsem nemohl dál. Potácivě jsem se zvedl. Můj soupeř byl opět na nohou a právě roztácel svou zbraň. Brity roztrhaný vzduch nepřijemně svištěl.

Podlomila se mi kolena. Stále jsem ještě nemohl popadnout dech. Opět jsem se škrábal na nohy. Vtom přišla pomoc. Obrovské kopyto smetlo posledního muže a poslalo jeho duši k těm předchozím. Nade mnou se skláněl Haron. "Máš ještě zájem naučit se číst svou knihu?" zeptal se. "Věděl bych o člověku, který ovládá její řeč." Chtěl jsem mu odpovědět, ale z hrdla se mi vydralo jen zachrčení. Svět se se mnou zatočil a já ztratil vědomí.

Mdloby trvaly jen malý okamžik. Znovu jsem opatrně otevřel oči. "Mám jednu podmínku," pokračoval Haron, jako by si ničeho nevšiml: "Vypustil jsi z magické schránky na svět obludu, pro kterou zde již dávno není místa. Proto bude jen spravedlivé, když ji právě ty zničíš. Tak dokážeš, že jsi ten vyvolený."

Bohužel jsem mu nestačil vysvětlit, co si o jeho šíleném návrhu myslím. Křečovitě jsem zašátral po meči, přitiskl jej k sobě a znovu omdlel.

1

Můj 'spánek' musel trvat několik hodin. Když jsem se probudil, bylo již slunce hezky vysoko. Opatrně jsem se posadil a sáhnul si na krk. Byl pečlivě obvázaný proužkem látky vydávajícím ostrou vůni nějakého koření. Nepříjemně bolel. Pokusil jsem se opatrně vyslovit několik slabik: "Oorme?" Slovo si nebylo příliš podobné, ale přítel přesto zareagoval a vykoul z hnízda z travin, které si vybudoval u mých nohou. S jistou obezřetností jsem ho pohládl, přece jen nebylo lehké zapomenout na piráta a na to, co mu muselo zůstat z očí.

Rozhlédl jsem se. Seděl jsem na kraji lesa, nedaleko šumělo more. Nebyli jsme sami, Haron právě vylézal z vody a oklepával se. Cítil jsem povinnost poděkovat mu a omluvit se za toho, že jej tak zdržuji.

"Nespěchám," odvětil a usmál se. Zdálo se, že mu boj rozproudil krev v těle, vypadal o mnoho let mladší. "Chlapče, teď cestujeme společně a musíme tedy držet pospolu. Ve dvojici, či trojici - podíval se na Oorma - jsme bezpečnější." Naznačil jsem příkývnutí. Zdálo se, že Oorma uznal za právoplatného společníka. A pokud jde o bezpečí, v každém případě jsem já s ním bezpečnější byl.

Náhle jsem si vzpomněl na poslední slova, která jsem od kentaura ráno slyšel. Přeběhl mi mráz po zádech a lehce jsem se otřásl. Samozřejmě si toho všimnul, četl ve mně jako v knize.

"Ach ano, kdy se vlastně vydáš na svou malou trestnou výpravu? Budeš muset jít sám, tohle se mne netýká." Opravdu věřil tomu, že budu ochoten vrátit se na hrad a nechat se sežrat místní obludou! I když, vlastně měl pravdu. Kniha se mi stala něčím velmi blízkým, všechno kromě Meče a ní jsem již dávno ztratil. Chtěl jsem se prostě naučit číst Knihu, už jen proto, že tu byla jako výzva mým schopnostem. Nic lepšího jsem zkrátka neměl na práci. Byl jsem ochoten jít do samotného pekla a hrad si s mou představou pekla příliš nezadal. Byl mou noční můrou.

Haron mě již pěknou chvíli pozoroval. Jeho schopnost číst moje pocity se mi vůbec nelíbila. Měl jsem o sobě dost jasno. Byl jsem docela obyčejný zbabělec. A nikomu do toho nic nebylo, mimo mne samého.

"Každý z nás má svůj příběh, nějakou slabinu, odpornou vzpomínku na minulost neodbytně se hlásící z každého koutu paměti." Kentaur odpovídal na mé nejskrytější myšlenky. "Vybral jsem si tě, protože na tomto světě je už jen málo opravdových bojovníků starých časů. Možná, že právě ty se k nim jednoho dne připojíš. Nemysli si, nerozdávám svou důvěru na potkání. Připomínáš mi někoho velmi blízkého a statečného, někoho, kdo už dávno zmizel v hlubinách času."

"Teď ale cítím tvůj strach. Ano, bojíš se Rulle. Už jen proto se musíš vrátit a překročit svůj vlastní stín. Možná zemřeš, ale zemřeš jako úplně jiný člověk! Každý má svůj Strach, i já. Je třeba se vždy vracet a bojovat s ním. Ti, kteří se ve svém životě neutkali se svým Strachem, se nikdy nikým nestali. Rozuměj, možná se stali králi či císaři, ale vedle lecjakého poustevníka považovaného okolím za blázna by se cítili jako stíny."

Věděl jsem, že má pravdu, cítil jsem to už dávno. Rozhodně jsem vstal a podíval se vzhůru kentourovi do očí: "Už jsem se rozhodl. Vzpomínky mne už pronásledují dost dlouho. Jsem připraven."

Náhle jsem se usmál: "Jediné, co mně v tomto okamžiku vadí, je ta dlouhá cesta. Bude trvat měsíce, než najdu cestu zpět." Pomyslel jsem si, že při případném boji by mi nakonec mohlo vadit stařecké loupání v kostech a dlouhý vous by se mi stále pletl mezi nohy.

Štíhlé prsty pevně svíraly rukojeť nádherného modrého Meče. Ostří bylo bez jediné vady, bez jakékoli stopy po broušení. Nápis složený z několika podivných archaických znaků se vznešeně vznášel nad čepelí. Zdálo se, že tato zbraň vznikla v jediném okamžiku, nestvořil ji žádný lidský kovář po měsících či letech namáhavé jemné práce.

Meč jsem si tak pečlivě nepřehlížel bez důvodu. Při jakémkoli pohledu jinam se mne zmocňovala závrať. Kolem mne se vznášela bílá oblaka, v občasných trhlinách hluboko pode mnou ubíhala zem rychle vzad.

Jak se to tak jeví, Haron má i smysl pro humor. Rychle vyřešil mé problémy. Na několik hodin zmizel a vrátil se s jistým druhem povozu, dokonce létajícího povozu. Než jsem se vzpamatoval, seděl jsem na hřbetě toho největšího motýla, o jakém jsem kdy slyšel, křečovitě se držel a mizel na něm v oblacích.

Tento způsob cestování se mi příliš nelíbil. Na můj vkus či vkus mého žaludku jsme byli zbytečně vysoko a motýlův let nebyl také příliš plynulý. Co chvíli jsme se propadali do hloubky a zase prudce stoupali.

Mimo jiné mne rozčilovalo, že mi ta potvora čte myšlenky, i když jen ty nejjednodušší. Možná právě proto mne teď trápila mořská nemoc z divokého letu. První myšlenka, která mě napadla při pohledu na tohle stvoření byla: "Ten je ale ošklivý!" Obávám se, že tohle je dost jednoduchá myšlenka...

Pohlédl jsem na Oorma ztuhle sedícího přede mnou. Vypadal značně znechucen, pokud se něco takového dá tvrdit o velkém pavoukovi. Motýli byli jeho obvyklou snídaní, tenhle si ovšem dovolil být větší než on a vůbec nic si z něj nedělal.

Poslední dobou se můj vztah k Oormovi značně změnil. Vážil jsem si ho mnohem více, bral jsem ho vážně. Nebyl takovou hračkou, jak jsem se vždy v dětství domníval. Piráta, který mne ohrožoval, připravil o zrak. Zbavil mě starostí s jedním z útočníků. Já jsem si také v boji zvedl sebevědomí. Udržel jsem se nějakou dobu proti několika zkušeným zabijákům. To byl úspěch. Alespoň já to tak cítil. Ovšem podle Harona to prostě -byla banda neschopných ničemů zesláblých hladem.

Povzdychl jsem si. Vrátily se mi pochybnosti, připadal jsem si jako hlupák. Přes všechny přísahy jsem se vracel do hradu s obludným hradním pánem - pavoukem, nebo něčím hodně podobným. Při našem prvním setkání jsem mu jen tak tak unikl. Byl jsem to já, kdo ho vypustil na svobodu, ale přáteli jsme se proto nestali. Určitě se dobrovolně zapíchnout nenechá.

Za tu dobu jsem se hodně změnil, získal mnoho zkušeností. Ale bude to stačit? V každém případě jsem neměl na vybranou. Haron měl pravdu, musím se vrátit a odstranit tenhle pobíhající a vraždící milník mého života. Vzpomněl jsem si na svůj uzlíček s věcmi. Kniha zůstala dole u Harona, během dvou dnů jsem mu začal naprosto důvěřovat. Možná i on mně. Snad. Ať už byla skutečnost jakákoli, dal mi na cestu dva opravdové dary.

Sáhnul jsem si na krk. Nebyl to sen, nahmatal jsem tam malý svraštělý pytlíček z kůže. Možná kdysi patřil nějakému bezvýznamnému kouzelníkovi kmene, který se odvážil Haronovi zkřížit cestu - kentaur slovy na vysvětlenou neplýtlval. Chabá náhrada za ztracený kouzelný amulet, ale na jedno větší kouzlo by váček mohl stačit, potom bude k ničemu.

V uzlíku jsem navíc měl pečlivě zabalený nevzhledný kořen. Mnohým by pohled na něj mnoho neřekl, vypadal zcela nenápadně, v tom ale byla jeho síla. Už jsem se s ním několikrát setkal na svých potulkách, ale nepropadl jsem pokušení vyzkoušet ho. Kupodivu mne tehdy ani nenapadlo vzít ho s sebou.

Moje myšlenky opět zabloudily k protivníkovi, ke kterému mne každým máchnutím přibližovala obrovská šedivá křídla. Bylo mi jasné, že se obludě nemohu postavit v přímém boji. Pohybovala se rychleji než já, podle velikosti kulatých očí výborně viděla i v temnotě. Možná jsem znal řešení. Kdysi jsem viděl, jak kopí vymrštěné velkým lukem hladce proletělo tělem dospělého obra. Možná to dokážu zopakovat. Hlavně jsem se nesměl nechat strhnout k boji ve tmě s dokonale vidoucím protivníkem. Proto jsem již před chvílí nepatrně změnil směr letu. Malá zájžd'ka nebo 'zalétka'? Nikdy mě nenapadl takový způsob cestování. Nepohodlný, ale rychlý.

Po několika hodinách letu jsem byl konečně na místě. I z výšky jsem poznával skály a potůček, u kterého jsem kdysi tábořil. Pomyslel jsem na pevnou zemi. Můj létající povoz se okamžitě pode mnou propadl dolů a já s malým zpožděním spěchal za ním. Těsně nad zemí motýl prudce zabrzdil a o jeho trup se zastavila dvě těla. Měl jsem ho až po krk.

Seskočil jsem a natáhl se pro Oorma. Motýl se zvedl do vzduchu a pomalu klidně odplachtil. Vztekle jsem si uplivil. Však se vrátí, je slepě poslušný vůči Haronovi.

Protáhnul jsem se a vydal se k potůčku. Pěkně jsem se zapotil, než jsem konečně ulovil prvního pstruha. Ale získal jsem návnadu. Vůbec jsem si nepřipouštěl pochybnosti o úspěchu lovu. Takové návnadě nemohla moje kořist prostě odolat. Na to byla příliš hloupá.

Rychle jsem se přesunul ke skalám. Celá záležitost mě trochu nudila svou prostotou. Přesto mne potěšilo, když jsem spatřil na hladkých plochách skal dlouhé lesknoucí se cestičky zaschlého slizu. Výborně, ještě tady žije.

Pohodlně jsem si sedl zády k větrem uhlažené skále a rybu položil ke svým nohám. Oorma jsem přinutil ulehnout vedle mne a pro jistotu jsem ho zatížil rukou s Mečem. Teď už jen zbývalo trpělivě čekat a nehybat se.

Skála byla ještě příjemně vyhřátá od slunečního rána. Chvíli jsem lenivě pozoroval plynoucí oblaka nad svou hlavou, nepříliš odhodlaně jsem bojoval se spánkem, ale nakonec jsem podlehl a tvrdě usnul.

Probudil mne pohyb Oorma pod mou paží. Opatrně jsem jej přitisknul k zemi a napjal všechny smysly. Nastával soumrak, krajinu začínal osvětlovat svým světlem měsíc. Někde ve výšce nade mnou se probudil

nějaký tvor. Dále jsem zůstával nehybný. Věc nade mnou nedokázala odolat pachu ryby a konečně se dala do pohybu, pomalu klouzala dolů. Trpělivě jsem vyčkával. Náhle jsem na vlasech pocítil dotyk něčeho měkkého a já pochopil, že prostě nemám štěstí, že mne čekají velmi nepříjemné okamžiky.

Přes jeden sáh dlouhá podivnost mající cosi společného s velkým slimákem, na kterou jsem celou tu dobu čekal, si vybrala pro cestu dolů mé tělo. Samozřejmě, byl jsem na omak příjemnější než drsná skála. Ještěže jsem měl jistotu, že se mne nepokusí zařadit do jídelníčku. Rybí maso bylo jediné, co ji zajímalo.

Zadržel jsem dech a zavřel oči. Naprosto odporné, slizké tělo se mi v následující chvíli začalo přelévát přes obličej. Dělo se mi zle. Pohybující se masa za sebou zanechávala tlustou stopu páchnoucího slizu. Konečně jsem mohl otevřít oči. Slepá víčka se tomu bránila. Nepodařilo se mi zabránit tomu, abych nevdechl část slizu, který mi utkvěl na obličeji. Rozkašlal jsem se a varovaný slimák u mých nohou se překvapivě obratně vyhnul ráně Mečem. Pohyboval se skutečně rychle. Naštěstí jej zastavil Oorm, který se do něj zakousl.

Přede mnou se teď zmítal propletenec dvou těl. Chvilí jsem vyčkával a ve vhodný okamžik vrazil Meč do šedé hmoty omotané kolem pavouka. Věc se rozvinula a pustila jej. Oorm se do ní okamžitě znovu zakousl. Popadl jsem jej a odhodil stranou. Úlovek jsem chtěl mít pokud možno nepoškozený. Pavoukovi náležela jen trochu pošlapaná ryba.

Konečně se vše uklidnilo a já si mohl v klidu prohlédnout úlovek. Přede mnou ležela podivná směsice slimáka s alespoň půltuctem dalších živočichů. Slimák bylo jediné pojmenování, které mi zrovna teď připadalo příhodné.

Hloupý, téměř hluchý, byl kdysi loven pro své jemné maso zvláštní chuti. Ted' možná přede mnou ležel poslední. Nelitoval jsem ho, prostě nebyl schopen přežít a mně dobře poslouží. Ostatně, neměl mi lézt přes obličej.

Odtáhl jsem slimáka k potoku a spěchal se umýt. Opravdu jsem to potřeboval.

S čistým obličejem se mi zlepšila nálada. Bez dalšího zdržování jsem poklekl vedle slimáka, zhluboka se nadechl a pustil se do práce. Opatrně jsem uchopil hlavu zvířete do dlaní. Na malých stopkách se blýskaly překvapivě lidské oči. Vytáhl jsem malý nožík a opatrně je vyloupl. Nyní jsem musel pracovat opatrně.

Nesmírně opatrně jsem oddělil tenkou blánu rohovky. Rozevřel jsem široce své levé oko a jemně ji na ně přitiskl. Pomalu jsem přivřel víčka. Pociťoval jsem lehké pálení, které sílilo. Během několika chvil jsem se svíjel bolestí. Pokud jsem se ještě ovládal, odkulil jsem se stranou, abych nepoškodil druhé oko ležící v trávě.

V krátké chvilce, kdy bolest polevila, jsem bez nadšení zopakoval totéž i s druhým okem. Bylo kolem půlnoci, když rudí jezdcí bojující před mými panenkami zmizeli. Bubeníci v mé hlavě se zdáli unavení a zmírnili tempo i hlasitost.

Oči mně slzely, ale jinak jsem se cítil dobře. Vstal jsem a rozhlédl se po okolí. Spokojeně jsem se usmál. Přestože se měsíc ukrýval za mraky, krajina se zdála osvětlena podivným světlem. Všude kolem mne plápolaly neobyčejně živé barvy. Všechny podrobnosti jsem vnímal nezvykle zřetelně. Zachycoval jsem každý pohyb ve větvích stromů, které by pro normálního smrtelníka nebyly ničím víc než nezřetelnými stíny.

Téhle podivuhodné vlastnosti slimákových očí využívali dávní lovci. Jejich tkáň byla natolik životaschopná, že okamžitě po přiložení prorůstala dovnitř odvážlivcovy oční tkáň. Ano, odvážlivci. Získal jsem dokonalé noční vidění, vyrovnal jsem se teď nočním živočichům. Ale měl jsem čas pouze tři týdny. Po této době docházelo k tak dokonalému srůstu, že blánu nešlo odtrhnout bez trvalého poškození zraku. Nebyl bych prvním nešťastníkem, odsouzeným k samotě. Při delších loveckých výpravách se často zapomene na čas. Několik lovců tak bylo přinuceno stáhnout se do samoty a stát se poustevníky. Ženy omdlévaly při pohledu do jejich našedivělé tváře s velkýma vypoulenýma očima, muži na ně jako na stvůry pořádali štvance.

Měl jsem v dobré paměti jedno takové setkání a už jen pro ně jsem já nedokázal zapomenout.

Rychle jsem tyhle černé myšlenky pustil z hlavy. Skončil čas úvah, nastala doba činů. Myšlenkami jsem přivolał motýla, vyšvihl se na něj i se svým průvodcem a vydal se k hradu.

(dokončení v příštím čísle) Ilustroval Karel Zeman